

МАКЕДОНСКАТА САГА

Д

енови ли се денови... Тутуноберачите...

Се сеќавате ли на познатите песни на македонскиот поет Коста Солев Рацин, кои значајно го збогатуваат македонскиот творечки литературен опус, и на кои како држава особено сме горди?

За значењето на овој истакнат деец се говорело многу пати, на безброј семинари, литературни читања, културни манифестации..., но сепак многу малку како обични граѓани, длабоко сме навлегле во суштината на неговите стихови.

Имено, токму овие стихови во оваа долга транзиција, која сè уште трае, нè соочија со фактот дека во оваа мачна Македонија, нештата тешко се движат напред или, пак, уште помалку се менуваат. Чиниш, како да сме сè уште под она пусто турско, во кое правата на заработен леб, Македонецот ги барал под исклучително тешки услови или, пак, воопшто не ги добивал, затоа што ете, така некој одлучил! Во тоа минато време, трудот на работникот не само што не бил вреднуван, туку бил комплетно деградиран. Зошто? Повторно, затоа што некој така одлучил!

Да! Неподносливо!

Но, тоа важело пред неколку века. Тоа е минато време во кое немало закони, Министерство за правда, почитување на основните права на граѓанинот, неговите слободи... Но, замислете истото само во позавиена форма или, пак, што би рекле политичарите во времето кога патуваме кон Европската унија, да се случува и денес?

Не мора да замислувате како би изгледало сè тоа. Сетете се само на сликата од минатата седмица пред Владата на Република Македонија, и сè ќе ви стане јасно. Веднаш ќе се сетите на стиховите на Рацин, ќе ја знаете песната наизуст, особено онаа "Тутуноберачите", и ќе заклучите дека само декларативно сме во XXI век. Сè останато е исто како некогаш.

На тоа нè потсетија големиот број тутунари од Македонија, кои одлучија за својата мака да проговорат токму пред Владата на Република Македонија, во надеж дека токму таа ќе најде решение за нивниот проблем, кој воопшто не е од вчера, и поради кој протестираат со денови. Свесни дека блокирањето на некои патни правци или, пак, протестирањето во нивните места на живеење, нема да им го донесе бараниот фитбек, одлучија на премиерот Владо Бучковски да му дојдат пред порти и да му кажат дека не можат да живеат од својата, како што велат, мачнина.

Но, што дека дојдоа! Што дека во знак на револт запалија неколку бали со тутун! Што дека напишаа пароли!

Дали од Владата на Република Македонија некој се загрижи за маката на тутунарите? Ако судиме според однесувањето на премиерот Бучковски, очигледно не. Тој не само што не се загрижи, туку речиси и да ги "искара" зашто замислете, дошле да протестираат во главниот град на државата додека, пак, нивните водства ги обвини за политички маркетинг во време на предизборна година.

Не, дека не може да се каже дека можеби некои поедини лица од овој протест не сакаа да "карат" бесплатен политички маркетинг за себе или за својата политичка партија. Сигурно дека се обидоа тоа да го направат. Но, тоа не значи дека треба во втор план да се стави работата на стотици и стотици семејства, кои ја работат најмачната работа на светот, и се обидуваат да живеат од неа. Всушност, нивните раце избодени од тутунот најдобро говорат за тоа.

Никој нема право да им забранува да протестираат или, пак, да го деградира нивниот труд. Напротив, во оваа земјоделска држава, оваа и сите наредни влади треба да сфатат дека тутунарите се нашето секојдневие, дека со нив треба да се разговара како со партнери, а не како што можевме да видиме. Како со натрапници, кои дошле попусто да им го одземаат времето на владините министри, вклучувајќи го и премиерот на Република Македонија.

Тешки се деновите на тутунарите, уште потешки утрата, а веројатно најтешки договорите, со оние кои всушност треба да се грижат за нив.

Тутунарите се само една група граѓани, на кои државата не се обидува да им помогне. Да им го откупи производот по пристojни цени. Но, што би се случило доколку пред Владата на Република Македонија во исто време дојдат и питомците од Воената академија, чиј статус сè уште не е решен, потоа претставниците на Здружението "Глас на светлината" заедно со револтираните граѓани, кои се противат на продажбата на златната кокошка ЕСМ, земјоделците чиј труд не се вреднува, стечајците...

Дали тогаш Владата на Република Македонија дефинитивно ќе сфати дека државата е пред економски колапс, а граѓаните на работ на егзистенцијата?

Од основачот Горѓија - Џорџ Атанасоски